

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. T. N.,
nar., st. přísl. Vietnamská socialistická republika,
zastoupen, zmocněncem,
nar.,
bytem,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2020, č. j. OAM-1157/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon

o azylu“), a současně rozhodl, že doplňkovou ochranu žalobci nelze pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu udělit.

2. Žalobce namítá, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu mu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, znění je zmatečné a nevyplývá z něj, ke kterému vyjádření žalobce žalovaný přihlížel, jednotlivé informace jsou směřovány.
3. Dále vytýká rozpor s § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), skutkový stav věci nebyl zjištěn dle požadavků zákona. Žalovaný si také neopatrčil dostatečné podklady. Žalovaný dále došel k nesprávným závěrům. Porušil tak § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rozhodoval v rozporu s ustanovením § 12 – 14b zákona o azylu. Žalobce dále namítá nedostatky odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud odůvodnění neodpovídá požadavkům zákona, je nepřezkoumatelné. V této souvislosti došlo jak k porušení § 68 odst. 1 a 3 správního řádu z důvodu neadekvátního odůvodnění, tak k porušení § 46 správního řádu. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Porušen byl rovněž § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán má dbát na to, aby nevznikaly při rozhodování neodůvodněné rozdíly.
4. Žalobce má za to, že se žalovaný měl zabírat též možností udělit mu azyl dle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů. Důvody, které jej vedly k opuštění vlasti, jsou též dostačující k udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu.
5. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území ČR, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění. Dále bylo zjištěno, že v případě návratu do Vietnamu se žalobce obává rovněž reakce věřitelů. Do jiné části země by se přestěhovat nemohl pro absenci zázemí. Žalovaný neshledal žádné pochybení. Zohlednil skutečnosti tvrzené žalobcem a současně si opatřil dostatečné podklady. Zároveň poukázal na to, že žalobní námitky žalobce jsou velmi obecné, bez odkazů, které konkrétní důkazy či podklady podle žalobce chybí. Žalovaný má za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a zohlednil veškeré okolnosti případu. Jeho řešení bylo též adekvátně odůvodněno. Postupoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný dostatečně odůvodnil i své závěry ohledně neudělení azylu žalobci z důvodu dle § 12 a § 14 zákona o azylu, přičemž existenci takových důvodů neshledal. Zohlednil rovněž skutečnost, že se žalobce dopustil na území ČR vážného zločinu ve smyslu § 15a zákona o azylu. K tomu žalovaný dodal, že žalobce směřuje žalobní body mimo rámec rozhodnutí, neboť namítá neudělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu, kdy tyto důvody žalovaným nebyly vůbec posuzovány.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce k žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný, nebyl politicky aktivní. V ČR měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V roce 2012 byl ve vězení, proto mu bylo povolení zrušeno. Propuštěn byl 13. 12. 2019. Důvodem podání žádosti je přání žalobce zůstat v ČR, neboť ve Vietnamu má vysoký dluh. Pokud nevrátí peníze, je přesvědčen, že bude ohrožen jeho život.
8. Při pohovoru žalobce upřesnil, že důvodem odjezdu z vlasti v roce 2008 bylo, že chtěl jet do ČR podnikat a vydělávat peníze. Před tímto odjezdem tam neměl žádné problémy. Návratu do Vietnamu se obává z důvodů vysokého dluhu, který si vzal v souvislosti

s vyřizováním pobytového oprávnění. Zadlužil se u soukromých osob i u banky, kde jeho matka dala do zástavy svůj dům. Pokud žalobce finance nevrátí, může být ohrožen jeho život. Nesplatil přitom zatím skoro ničeho, neboť po příjezdu do ČR byla krize, a žalobce poté, co podlehl lákání od lidí, se ocitl ve vězení z důvodu, že se snažil peníze vydělat nelegálně. Věřitelé se již obraceli na jeho matku, kdy vyhrožují, že žalobce zabijí. Jedná se o tři lidi, kteří žalobci půjčili peníze. Bylo to někdy v roce 2006, přičemž žalobce vůbec neví, o koho jde, peníze mu půjčili na ulici. Do roku 2008 pravidelně splácel úroky, ale poté již nic, s věřiteli již není v kontaktu. Od roku 2008 vyhrožují matce. K dotazu, zda by bylo možné situaci řešit u bezpečnostních složek Vietnamu, žalobce uvedl, že policii to ve Vietnamu nezajímá, zmínil též obavy o matku. Konkrétní zkušenost ale nemá, pouze to slyšel od lidí. V minulosti neměl ve vlasti žádné problémy ani nebyl trestně stíhán. Jinde ve Vietnamu začít nemůže, neboť by tam neměl zázemí. V ČR byl odsouzen za pěstování marihuany, v roce 2013 šel do vězení. Dostal trest odnětí svobody na 10 let a vyhoštění na 7 let. V ČR nemá žádné rodinné vazby.

9. Dne 15. 4. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci azyl neudělil. Současně uvedl, že žalobci nelze s ohledem na existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu udělit doplňkovou ochranu.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli na jeho konání a soud jej též nepovažoval za nezbytné.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 zákona o azylu: *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
14. Podle § 14 zákona o azylu: *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské*

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu: „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu: „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
19. K námitce ohledně nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, z důvodu, že žalovaný měl uvést, jakými podklady se při rozhodování řídil, jaký byly jeho úvahy, při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce, soud uvádí, že tvrzenou nepřezkoumatelnost neshledal, neboť z odůvodnění rozhodnutí jsou všechny výše uvedené skutečnosti zcela zřejmé.
20. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.“
21. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Vycházel z podkladů, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů,

a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Žalovaný vyšel především z výpovědi žalobce, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, opisu z rejstříku trestů ze dne 30. 12. 2019, rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 49 T 4/2013 – 1308 ze dne 28. 1. 2014, usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 To 41/2014 – 1456 ze dne 20. 5. 2014, z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 5. 2019, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi Vietnam 2018 ze dne 28. 1. 2019.

22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně tvrzeného porušení zásady materiální pravdy, neboť žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný dostatečně zohlednil individuální okolnosti případu. Rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Žalobci byly kladeny otázky týkající se jeho pobytu v ČR, celá řada otázek se týkala také zjištění důvodů, proč odmítá návrat do vlasti, zda tam zaznamenal nějaké konkrétní obtíže, apod. Nelze také říci, že by žalovaný řízení vedl jakkoli jednostranně či neobjektivně. Žalobci byla umožněna součinnost, mohl se vyjádřit ke všem uvedeným skutečnostem nebo je doplnit. To však neučinil a naopak se k seznámení s podklady pro rozhodnutí vůbec nedostavil.
23. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že zde nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nebyl ve vlasti nikterak politicky aktivní, nebyl ani členem žádné politické strany. Během řízení neuvedl, že by měl ve vlasti potíže týkající se uplatňování politických práv. Rovněž nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
24. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s otázkou, jsou-li v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné, avšak tyto důvody též neshledal. Zkoumal v této souvislosti situaci žalobce a konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, může si opatřovat prostředky na své životní potřeby prací. To potvrdil i sám žalobce, neboť uvedl, že do ČR přicestoval za účelem podnikání. Životní situaci žalobce žalovaný neshledal nikterak mimořádnou, s ohledem na možné udělení azylu z humanitárního důvodu, poukázal naopak na to, že ani pozbytí pobytového oprávnění navíc v kontextu trestné činnosti žalobce takovým důvodem rozhodně není.
25. Pokud jde o obavy žalobce související s možným pronásledováním ze strany věřitelů, soud zde rovněž pochybení žalovaného nenalezl. Žalovaný se posouzením těchto obav žalobce zcela adekvátně vypořádal na stranách 5 – 6 rozhodnutí.
26. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „*[P]okud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.*“

27. V této souvislosti lze poukázat dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, v jehož právní větě je uvedeno, že „*P]ouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“
28. Ohledně možnosti ochrany ze strany státních orgánů ve Vietnamu si soud dovoluje odkázat například na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 28/2011 – 54 ze dne 31. 8. 2011, podle kterého: „*[N]ejvyšší správní soud dodává, že se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který ze zpráv o zemi původu zjistil, že ve Vietnamu mají tamní občané možnost se účinně obrátit v případě ohrožení či porušení svých práv na policii, soud a rovněž na nestátní instituce a potencionální problémy stěžovatelky s jejími věřiteli v zemi původu proto nelze považovat za relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany.*“
29. A též usnesení č. j. 7 Azs 374/2019 - 27 ze dne 20. 2. 2020, podle nějž: „*[N]ejvyšší správní soud nezpochybňuje, že situace ohledně vymahatelnosti práva ve Vietnamu je problematická. Na druhou stranu je třeba uvést, že ustálená judikatura zdejšího soudu k § 14a zákona o azylu (viz například rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1840/2009 Sb. NSS) vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což rozhodně není případ stěžovatelem tvrzených obav. Podle tvrzení stěžovatele se v případě vyhrožování ze strany věřitele jednalo o ojedinělý skutek a žádné další faktické potíže nikdy neměl. Přestože měl stěžovatel podle svého tvrzení obavu o svůj život a cítil se být ohrožen, neobrátil se s žádostí o pomoc na příslušné vietnamské státní orgány a svou situaci vyřešil odjezdem do České republiky. Neprokázal tedy, že mu příslušné státní orgány v zemi původu odmítly poskytnout ochranu.*“
30. Závěr, že se žalobce má možnost ve Vietnamu obracet na státní orgány, lze podpořit rovněž odůvodněním Nejvyššího správního soudu, které uvedl v usnesení č. j. 10 Azs 112/2019 – 34 ze dne 26. 6. 2019: „*[P]rávní systém ve stěžovatelově zemi původu, byť jistě není ideální, dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65, co do situace ve Vietnamu obecně viz též rozsudek ze dne 26. 9. 2018, čj. 7 Azs 265/2018-27).*“
31. Žalovaný došel k závěru, že se žalobce na policii ve Vietnamu v případě tvrzených potíží obracet může. Žalobce tento závěr dostatečně nezpochybnil, neboť při pohovoru pouze obecně uvedl, že policie ve Vietnamu podle něj není příliš spolehlivá, přičemž vycházel z povědomí veřejnosti, které o policii ve Vietnamu převažuje. Subjektivní dojmy žalobce o efektivitě či neefektivitě policie a státních orgánů však nemohou být samy o sobě dostačující, aby prokázaly, že je situace v zemi natolik špatná, že se lze domnívat, že je naprosto vyloučeno, že by státní orgány byly schopny zajistit žalobci ochranu, tím méně, že by mělo jít o pronásledování. Dle citované judikatury není sice možné situaci ve Vietnamu, pokud jde o vymahatelnost práv, označit za ideální, nicméně závěry žalovaného o tom, že má žalobce možnost využít ochrany státních orgánů ve Vietnamu, potvrzuje.
32. Lze tak uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, pokud obavy žalobce z možné nedostatečné ochrany policie ve Vietnamu neshledal důvodnými pro udělení azylu. Žalovaný na základě posouzení objektivních poměrů v zemi a možností žalobce uvedl, že tento měl a má možnost své problémy ohledně vydírání ze strany soukromých osob řešit se státními orgány. Této možnosti však nevyužil, neprokázal ani, že

by byla situace natolik špatná, že by takové řešení bylo nemožné. Existence dluhu ve vlasti rovněž není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem nejsou ani jiné ekonomické potíže žalobce či absence zázemí ve Vietnamu. K tomu soud pouze dodává, že jestliže nečiní žalobci potíže vycestovat do ČR, kde nepochybně rovněž původně neměl žádné zázemí, je nepochybně schopen si případné nové zázemí vytvořit v jiné části své země původu.

33. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR opětovně legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
34. Soud neshledal ani pochybení žalovaného, pokud jde o závěr, že žalobci není možné pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu udělit doplňkovou ochranu. Lze nadto uvést, že žalobce k tomu v žalobě pouze značně obecně namítá, že žalovaný mu neudělil doplňkovou ochranu dle § 14a a 14b zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožňuje s žalovaným, že se tato žalobní námitka míjí s napadeným rozhodnutím, neboť žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobci nelze doplňkovou ochranu udělit pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu, a tedy § 14a a § 14b nebyl vůbec zohledňován.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při posuzování naplnění předpokladů pro aplikaci stanovení § 15a zákona o azylu v daném případě vycházel ze zjištění, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 49 T 4/2013 – 1308 ze dne 28. 1. 2014 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 To 41/2014 – 1456 ze dne 20. 5. 2014 mimo jiné za spáchání pokusu zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku k § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b) a c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně s trestem odnětí svobody byl žalobci uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu sedmi let a trest propadnutí věci.
36. Žalovaný se dále zabýval tím, zda zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, lze považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že pojem „vážný zločin“ není příslušnými právními předpisy definován, žalovaný nejprve přistoupil k vymezení tohoto pojmu. Uvedl, že ustanovení § 14 odst. 1 trestního zákoníku stanovuje, že trestné činy se dělí na přečiny a zločiny, přičemž přečiny jsou dle § 14 odst. 2 trestního zákoníku všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou

zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016, dle kterého takové vymezení vážného zločinu založené pouze na definici obsažené v trestním zákoníku, by bylo zjednodušené a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že pojem „vážný zločin“ je třeba vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženevská úmluva). Nejvyšší správní soud dále připomněl, že výkonem tohoto pojmu se již zabýval i Soudní dvůr Evropské Unie v rozsudku ze dne 9. 11. 2010, č. C-57/09 a C-101/09, kdy dospěl k závěru, že vážný zločin, na jehož základě lze žadatele vyloučit z možnosti udělení mezinárodní ochrany, musí být skutečně závažný, tj. musí dosahovat vysokého stupně závažnosti. Posouzení vážnosti zločinu pak musí být provedeno vždy konkrétně s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu.

37. Žalovaný uvedl, že trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy že se jej pokusil spáchat v úmyslu získat pro sebe a jiného značný prospěch a ve velkém rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 - 12 let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin, který je obecně považován za vážný. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 49 T 4/2013 – 1308 ze dne 28. 1. 2014 vyplývá, že soud vyhodnotil míru společenské škodlivosti jako velmi vysokou, a to především s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby neoprávněně vyrobil omamnou a psychotropní látku, spáchal takový čin v úmyslu získat pro sebe a jiného značný prospěch a ve velkém rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Žalovaný dále zdůraznil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností svého dopadu a mírou devastujícího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, když užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýznamnějšími negativními důsledky. I proto je boj proti tomuto typu kriminality řešen i v mezinárodním měřítku. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejímu rozsahu a společenské nebezpečnosti se jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany.
38. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný při posuzování toho, zda jednání žalobce, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby neoprávněně vyrobil omamnou látku a psychotropní látku, spáchal takový čin v úmyslu získat pro sebe a jiného značný prospěch a ve velkém rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo, je „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona o azylu, nevycházel pouze z toho, že dané jednání je typově trestním zákoníkem označeno jako zvlášť závažný zločin, ale posuzoval individuální okolnosti daného případu. Žalovaný neopomněl hodnotit tuto otázku rovněž v souvislosti s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU. Rovněž odkázal na dopady, které má výroba a obchod s omamnými a psychotropními látkami na společnost, kdy boj proti tomuto typu kriminality je proto řešen i v mezinárodním měřítku. Soud se se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil a ve shodě s ním dospěl k závěru, že žalobce spáchal pokus zvlášť závažného zločinu, který je předvídan v ustanovení § 15a zákona o azylu, pro vyloučení z možnosti udělení doplňkové ochrany. Lze tedy uzavřít, že v daném případě byly naplněny předpoklady pro aplikaci ustanovení § 15a zákona o azylu.

39. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce